

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu a soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška, soudce JUDr. Filipa Dienstbiera a soudkyně Mgr. Sylvy Šiškeové v právní věci žalobce: městyse **Čestice**, sídlem Čestice 1, zastoupeného Mgr. Janem Hoškem, advokátem, sídlem Sokolovská 980, Strakonice, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, **za účasti** osob zúčastněných na řízení: **I) F. Z., II) Z. T., III) V. M., IV) J. V.**, zastoupený JUDr. Petrem Szabo, advokátem, sídlem Školní 225, Strakonice, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. února 2018 č. j. KUJCK 11440/2018, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 23. července 2019 č. j. 57 A 11/2018 - 76,

takto:

- I.** Kasační stížnost žalobce **se zamítá**.
- II.** Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV.** Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Městský úřad ve Volyni (dále též „stavební úřad“) vydal dne 31. října 2017 rozhodnutí pod č. j. MěÚV/4190/2017, jímž ve spojeném územním a stavebním řízení vyhověl žádosti osoby zúčastněné na řízení IV (dále též „stavebník“) a vydal územní rozhodnutí a stavební povolení (dále též „stavební povolení“) na stavbu nazvanou „přístřešek pro ovce a sklad sena“, umístěnou na stavebníkově pozemku p. č. X v k. ú. N. u Č. (dále je vždy míněno toto katastrální území). Nahořany jsou součástí městyse Čestice, který v této kauze vystupuje v roli žalobce.

V průběhu předchozího správního řízení žalovaný Krajský úřad Jihočeského kraje dvakrát zrušil vydané rozhodnutí a vrátil stavebnímu úřadu věc k novému projednání. Naposled vydané stavební povolení nicméně svým rozhodnutím ze dne 5. února 2018 č. j. KUJCK 11440/2018 potvrdil a žalobcovy odvolání proti němu jako nedůvodné zamítl. Žalobci nedal za pravdu ani Krajský soud v Českých Budějovicích (dále též „krajský soud“), který jeho žalobu proti odvolacímu rozhodnutí taktéž zamítl jako nedůvodnou (rozsudek č. j. 57 A 11/2018 - 76 ze dne 23. července 2019).

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[2] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost. Kasační stížnost se jeví velmi obsáhlá, nicméně její podstatnou část tvoří doslovný opis podané žaloby.

[3] Pokud jde o vlastní kasační námitky vůči rozsudku krajského soudu (část označená V.), stěžovatel za prvé namítal, že krajský soud nesprávně posoudil otázku, zda bylo povinností stavebního úřadu, potažmo žalovaného, společné územní a stavební řízení přerušit pro předběžnou otázku s ohledem na to, že již byl zahájen proces změny stěžovatelova územního plánu, který obdobné stavby v dané ploše zcela jednoznačně nepřipouští.

[4] Za druhé namítal, že krajský soud stěžovateli upřel možnost hájit v soudním řízení zájmy ostatních účastníků řízení, jejichž námitky správní orgány dostatečně nevypořádaly, ačkoliv stěžovatel je městysem a jako územně samosprávný celek hájí zájmy občanů majících trvalý a faktický pobyt v jeho obvodu.

[5] Třetí skupina námitek směřuje do skutkových zjištění krajského soudu, resp. žalovaných správních orgánů. S nimi se stěžovatel neztotožňuje. Krajský soud podle něj pominul, že se jeho námitkami stavební úřad a žalovaný vypořádali prakticky jen prostřednictvím odkazů na stanoviska „sesterských“ odborů životního prostředí a územního plánování. O skutečném charakteru stavby by se soud snadno přesvědčil, kdyby provedl šetření na místě samém.

[6] První z těchto skutkových námitek spočívala v tom, že stavba je v rozporu s tehdy platným územním plánem stěžovatele. Nejde totiž v žádném případě o (územním plánem připuštěný) „lehký přístřešek pro chovaná zvířata“. Ten by měl mít charakter nízkopodlažní stavby pro ochranu zvířat před povětrnostními vlivy, umístěné zpravidla ve středu pastevního areálu, polootevřené a přístupné zvířatům po celé pastevní období, jejíž funkce při zemědělské činnosti je pouze podpůrná. Namísto toho jde ve skutečnosti o stáje pro 140 ovcí umístěné na okraji pastvin v bezprostředním sousedství místní komunikace a obytné zástavby vesnice N., tyto stáje mají podobu ocelové montované haly o rozloze 24 x 12 m, ukotvené do železobetonových patek, s podlahou tvořenou betonovou vanou, zcela opláštěné kombinací oceli a dřeva, s třemi kovovými vraty a jedněmi vrátky, a uvnitř rozdělené mobilními zábranami na několik sekcí. Hlavním smyslem stavby je velkokapacitní chov hospodářských zvířat za účelem zemědělské prvovýroby, jde tedy o stavbu ve smyslu § 3 písm. f) vyhlášky 268/2009 Sb. O tom svědčí jednak to, že stavebník počítá s podestýlkou pro ovčí exkrementy až do výše půl metru, jednak požadavek stavebního úřadu na vypracování provozního řádu, který se pořizuje jen u hal pro živočišnou výrobu, přičemž tento požadavek krajský soud alibisticky označil za „nesprávný“, aniž by z toho vyvodil důsledky. Stavba je navíc v rozporu s územním plánem i v tom směru, že v důsledku jejího umístění dojde k nadměrnému záboru zemědělské půdy v rozsahu 880 m² (zastavěnou plochou haly, okolními zpevněnými plochami a sadovými úpravami).

[7] Druhá nedostatečně vypořádaná námitka stěžovatele spočívala v nedostatečné vzdálenosti stavby od místní komunikace stěžovatele umístěné na pozemku p. č. X, jejíž šířka neumožňuje

pokračování

míjení dvou protijedoucích automobilů. Z hlediska bezpečnosti provozu je nepřijatelné, že západní hrana stavby je vzdálena jen 1,56 m. Navíc v případě napojení nové stavby musí být dodržena ustanovení zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, přičemž současný sjezd je běžným sjezdem mimo komunikaci na zemědělský pozemek (pastvinu), vytvořený navíc majitelem pozemku svévolně.

[8] Třetí námitka se týkala narušení pohody bydlení v okolní obytné zástavbě. Stěžovatel poukazoval ve správním řízení na negativní vlivy chovu ovcí (které byly nesnesitelné již při dosavadním, zhruba třetinovém množství ovcí, tj. 50 ks), zejména na zvýšení zápachu z ovčích výměšků (projektová dokumentace řeší shromažďování exkrementů pouze v hale, řešením má být podestýlka ve výšce 50 cm, ve které by se však ovce ani nemohly reálně pohybovat), dále na obtěžování hmyzem, na zvýšení hluku (bečení ovcí v brzkých ranních hodinách) a na snížení ceny okolních stavebních pozemků i staveb na nich. Požadavek stěžovatele na umístění ustájení pro chov ovcí do větší vzdálenosti od obce ve směru uprostřed pastvin se tak jeví zcela legitimní a logický. Jedině takové umístění stavby by bylo v souladu s krajinným rázem a charakterem současné vesnické zástavby, kde řada lidí vyhledává klidné bydlení bez rušivých vlivů (např. z intenzivního chovu dobytka). Naopak schválené umístění na samém kraji obce (pouhých 60 - 80 m od stávající obytné zástavby) je motivováno sobeckými pohnutkami stavebníka, který chce mít stavbu blízko svého domu, aby pro něj bylo obstarávání ovcí co nejpohodlnější. Stavební úřad nepožadoval k vlivu stavby na okolí hlukovou ani pachovou studii, což je v rozporu s § 119 a § 120 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů. Stěžovatel dále zpochybnil dokumenty předložené stavebníkem, zejména návrh ochranného pásma stavby zpracovaný Ing. V. (ačkoliv byl založen na větrné růžici Českého hydrometeorologického ústavu, podle stěžovatele je převažující proudění větru v daném místě odlišné, převážně jihozápadní) a hydrologický posudek, jehož autorem byl RNDr. K. (který podle stěžovatele podcenil ohrožení podzemních vod ve studních hromadící se srážkovou vodou s ovčími výměškami a nadto se jako profesionál naprosto znevěrohodnil užitím nepřijatelných emotivních výrazů ve svém posudku). Oba odborníci také pracovali na objednávku a za peníze stavebníka, což vylučuje jejich objektivnost a nestrannost. Konečně stěžovatel uvedl, že teprve z posledního rozhodnutí stavebního úřadu se dozvěděl, že stavebník změnil způsob využití z celoročního na sezónní. Tuto změnu považuje stěžovatel za účelovou, aby záměr stavebníka byl co nejméně napadnutelný účastníky řízení, přestože jeho rozsah zůstal nedotčen.

[9] Konečně čtvrtá stěžovatelova námitka ve správním řízení se týkala toho, že stavební povolení předpokládá výsadbu pásu zeleně, který by měl snížit negativní vliv stavby na okolí. Není zde však uložena následná péče o zeleně, tj. po jakou dobu má být zajištěno doplnění dřevin uschlých nebo zničených okusem, a neuvažuje se ani s přechodnou dobou, po kterou nebude objekt předmětné stavby zelení odcloněn, protože zeleně nebude vzrostlá - po tuto dobu by neměl být provoz stavby vůbec povolen.

[10] Naopak otázku neprovedení ústního jednání stavebním úřadem po druhém zrušení jeho rozhodnutí žalovaným, ač byla jedním ze stěžejních žalobních bodů, stěžovatel mezi kasační námitky vůči rozsudku krajského soudu nezahrnul.

[11] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[12] Stavebník možnosti vyjádřit se ke kasační stížnosti využil. Podle něj žádný z kasačních důvodů nebyl vymezen v souladu se zákonem č. 150/2002, soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) tak, aby byl projednatelný. Kasační stížnost také obsahuje zavádějící a nepravdivé informace, např. vzdálenost přístřešku od pozemní komunikace je ve skutečnosti je více než 7 m, sjezd vytvořilo již v 50. letech tehdejší JZD, ze 140 ks zvířat má být

jen 60 ks ovcí, 1 beran a zbytek má dle okolností tvořit 79 ks jehňat. Na připomínky účastníků řízení reagoval stavebník zadáním řady objektivních podkladů (hydrogeologický posudek, návrh ochranného pásma, hygienický posudek, posudek o škůdcích, vizualizace aj.) a přijetím řady opatření (hydroizolace s betonem, betonové a šterkové okolí stavby, drenážní svody, dřevěné pobití, protidešťové žaluzie, zeleň, provozní řád aj.), to vše za značné vícenáklady. Jediným cílem stěžovatele přitom po celou dobu zůstává, aby stavebník nezískal stavební povolení (což sám přiznal ve svém vyjádření k hydrogeologickému posudku). Od vydání kolaudačního souhlasu (30. července 2018) přitom stavebník nezaznamenal od spoluobčanů žádný negativní ohlas na svou stavbu, jen samá pozitiva.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost není důvodná.

IIIa. Přerušení řízení kvůli probíhající změně územního plánu

[14] Nejvyšší správní soud nemohl dát stěžovateli za pravdu v tom, že by snad žalovaný měl povinnost spojené územní a stavební řízení přerušit kvůli tomu, že probíhal proces změny územního plánu stěžovatele, jež měla přípustnost projednávaného záměru v dané ploše bez jakýchkoliv pochyb vyloučit. Pro takový postup naprosto chybí zákonná opora. Výsledek projednání změny územního plánu nelze považovat za předběžnou otázku ve smyslu § 57 správního řádu, a to z více důvodů.

[15] Za prvé, územní plán je opatřením obecné povahy, které reguluje využití příslušného území plošně a dopadá na veškeré rozhodování stavebního úřadu v něm. Nejde tedy o individuální správní rozhodnutí, jímž by se řešila jednotlivá otázka významná pro konkrétní správní řízení, jak to má na mysli § 57 odst. 1 správního řádu. Tento problém by se zajisté dal ještě překonat rozšiřujícím výkladem, pokud by pro to byly dostatečně silné argumenty, neboť opatření obecné povahy je hybridem, který leží na pomezí mezi správním rozhodováním a normativní činností, a lze jej tak podle okolností řadit k obojímu (srov. KÜHN, Z., KOCOUREK, T. a kol. *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, str. 888). Správní řád však také požaduje, aby o dané otázce „nebylo dosud pravomocně rozhodnuto“. To v daném případě splněno není, neboť stěžovatel územní plán měl, a využití daného území tedy podléhalo platné regulaci, z níž mohl (a musel) stavební úřad i žalovaný vycházet. Ostatně, i z hlediska požadavku právní jistoty je nemyslitelné, aby adresát státní správy požádal o povolení, které je podle stávajícího právního stavu (v podobě územního plánu) možné udělit, a státní správa namísto toho přerušila řízení a vyčkávala na změnu tohoto právního stavu, která jí umožní žádost zamítnout.

[16] Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že v minulosti připustil, že je možné přerušit řízení o dodatečném povolení nelegální stavby v případě, kdy proces změny územního plánu, jež má vydání dodatečného povolení umožnit, je již v dostatečně pokročilé fázi (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. prosince 2015 č. j. 3 As 35/2015 - 32). Učinil tak ovšem jen v hypotetické rovině, neboť v daném případě se proces změny územního plánu v dostatečně pokročilé fázi nenacházel. Nelze přehlédnout, že tehdy rozhodující třetí senát neopíral možnost přerušení řízení o žádné konkrétní zákonné ustanovení, tím méně pak o § 57 správního řádu upravující řešení předběžných otázek. Nyní rozhodující šestý senát tak považuje úvahu třetího senátu za argumentačně pouze načrtnuté *obiter dictum*. Koneckonců, s opačným názorem, totiž že řízení o dodatečném stavebním povolení kvůli probíhající změně územního plánu přerušit v žádném případě nelze, se lze setkat jak v judikatuře správních soudů (rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 19. října 2017 č. j. 30 A 79/2017 - 67), tak i ve stanoviscích veřejného ochránce práv (VARVAŘOVSKÝ, P., a kol. *Odstraňování staveb*. Sborník stanovisek veřejného

pokračování

ochránce práv, Kancelář veřejného ochránce práv ve spolupráci s nakladatelstvím Wolters Kluwer, 2013, str. 158, obdobně i zpráva o šetření ze dne 3. června 2016 sp. zn. 4591/2015/VOP/JCZ, dostupná z www.eso.ochrance.cz).

[17] I kdyby se však šestý senát s výše nastíněnou úvahou třetího senátu ztotožnil, nebránilo by mu to v přijetí odlišného názoru, neboť nyní projednávaná kauza je typově zásadně odlišná. Přerušování řízení v případě nepovolené stavby má zabránit tomu, aby musel stavební úřad naříditi odstranění stavby, u které má v krátké době díky změně územního plánu odpadnout jediná překážka bránící z hlediska ochrany veřejného zájmu jejímu dodatečnému povolení. Takový postup lze odůvodnit zásadami racionálního výkonu státní správy a hospodárnosti, tj. šetření nákladů státu i účastníků řízení. Je zbytečné likvidovat ekonomické hodnoty v situaci, kdy s velkou pravděpodobností bude možné je zachovat (byť právně čistší cestou by zřejmě bylo vydat po schválení změny územního plánu nové rozhodnutí, jímž úřad vyhověl dříve zamítnuté žádosti o dodatečné povolení). V duchu této judikatorní linie by bylo možné uvažovat o přerušování řízení pouze v zájmu žadatele, a to v případě, že by územní plán umístění stavby neumožňoval, ale jeho brzká změna by měla tuto překážku odstranit. Naproti tomu v nyní projednávaném případě by mělo dojít podle představ stěžovatele k přerušování řízení v neprospěch žadatele o stavební povolení. Takový zásah do práva vlastnit a užívat majetek (zde zemědělský pozemek) by musel mít jednoznačný zákonný podklad a nelze jej opírat jen o výše zmíněné zásady výkonu státní správy. Potřebný zákonný podklad pro přerušování řízení a vyčkávání na změnu územního plánu přitom nalézt nelze, jak šestý senát vysvětlil výše ve vztahu k právní úpravě předběžných otázek.

IIIb. Hájení práv jiných účastníků

[18] Krajský soud zcela správně ve svém rozsudku uvedl, že stěžovatel je oprávněn hájit pouze svá práva, nikoli práva ostatních účastníků spojeného územního a stavebního řízení. Soudní řád správní je obrannou, nikoliv kontrolní normou, slouží tudíž k tomu, aby žalobce či navrhovatel mohl chránit proti zásahům orgánů veřejné moci svou vlastní, nikoliv cizí právní sféru. Podat tzv. žalobu ve veřejném zájmu (*actio popularis*) ve prospěch jiných osob umožňuje soudní řád správní pouze zákonem stanoveným subjektům, konkrétně nejvyššímu státnímu zástupci a veřejnému ochránci práv. Tyto obecné zásady uznává dlouhodobě jak judikatura Nejvyššího správního soudu (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. března 2005 č. j. 6 A 25/2002 - 42, č. 906/2006 Sb. NSS), tak i odborná literatura (srov. např. KÜHN, Z., KOCOUREK, T. a kol. *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, str. 523).

[19] Pokud stěžovatel poukazuje na to, že je obcí a že součástí výkonu samosprávy je i hájení práv jeho občanů, lze s tím souhlasit v tom smyslu, že stavební zákon (obdobně jako předchozí stavební zákon z roku 1976) přiznává obci, na jejímž území se má umísťovaný záměr uskutečnit, postavení účastníka řízení dokonce i tehdy, jestliže jí její vlastní pozemky či stavby nemají být nijak dotčeny [§ 85 odst. 1 písm. b) stavebního zákona]. Z toho Nejvyšší správní soud vyvodil v minulosti následující závěry (srov. rozsudek ze dne 19. dubna 2017 č. j. 7 As 201/2016 - 36 s odkazy na předchozí judikaturu): „*Uložení povinnosti obcím pečovat o všestranný rozvoj svého území a o potřeby svých občanů (srov. § 2 odst. 2 zákona o obcích) je sledována vlastní podstata samosprávného poslání obcí jakožto veřejnoprávních korporací. Při naplňování těchto cílů pak logicky může docházet a v řadě případů i de facto dochází ke konfliktu zájmů, které obec hájí z pozice samosprávného celku, se zájmy a cíli sledovanými správními orgány v rámci výkonu přenesené působnosti (zde stavebním úřadem). Pokud obec uplatňuje konkrétní žalobní námítky, v nichž poukazuje na nezákonnost vydaného správního rozhodnutí pro rozpor s potřebami svých občanů, tj. namítá-li zkrácení na právech, která jí nepochybně ze zákona o obcích přísluší a která hájí z pozice samosprávného územního celku, pak nelze oprávnění obce podat žalobu ve správním soudnictví odmítnout.*“

[20] V nyní projednávaném případě ovšem krajský soud vůbec neupíral stěžovateli právo vznášet i takové námitky, které se nedotýkají jeho hmotných práv, ale práva jeho občanů na příznivé životní prostředí. Právě naopak, u veškerých městyssem uplatněných námitek proti záměru věcně posoudil, jak se s nimi vyrovnaly správní orgány. Krajský soud ale správně odmítl zabývat se tvrzením, že žalovaný údajně nedostatečně vypořádal námitky uplatněné jinými účastníky řízení. I kdyby snad šlo o občany městyse, stěžovatel si nemůže osobovat právo hájit jejich práva procesní, jako by byl jejich právním zástupcem. To mu ani z titulu výkonu obecní samosprávy nepřísluší. Takovéto procesní pochybení se totiž vždy týká výhradně jen té osoby, vůči níž se ho správní orgán dopustil, nikoliv též práv obce jako územního samosprávného celku, a právě jen dotčená osoba proto musí aktivně činit kroky k odstranění takového procesního pochybení.

[21] Dlužno doplnit, že v nyní projednávaném případě se ostatní účastníci spojeného územního a stavebního řízení (fyzické osoby) proti vydanému rozhodnutí žalobou nebránili. Mohlo to být jistě způsobeno nedostatkem finančních prostředků nebo únavou z již uskutečněných jednání. Nelze však ani vyloučit, že důvodem mohlo být smíření s výsledkem řízení – pro účastníka mohl spor ztratit na významu, protože se například se stavebníkem dohodl na nějaké formě kompenzace nebo se z místa odstěhoval, nebo jej jednoduše způsob vypořádání jeho námitek správními orgány mohl přesvědčit o jejich nedůvodnosti. Pokud by přes tento postoj mohl stěžovatel porušení účastnických procesních práv v řízení namítat, hrozilo by, že správní soudy povedou „spor pro spor“, v němž ničí práva, ba ani oprávněné zájmy chránit nebudou. I z tohoto důvodu nelze stěžovatelově kasační námitce přitakat. Jeho úkolem jakožto obce je hájit hmotná práva svých občanů (což v daném případě učinil tím, že podal námitky týkající se narušení pohody bydlení v obci), nikoliv zastupovat bez jakéhokoliv zplnomocnění své občany ve správních řízeních a soudních sporech.

IIIc. Skutkové námitky proti stavbě

[22] Stěžovatel v kasační stížnosti konečně brojí proti skutkovým závěrům krajského soudu, s nimiž se – s odkazem na znění žaloby – neztotožňuje. K tomu nutno předeslat, že kasační stížnost je mimořádným procesním prostředkem proti rozsudku krajského soudu, stěžovatel v kasačních námitkách, aby s nimi vůbec mohl uspět, musí uvést, jakých nezákonností se dopustil krajský soud a jakou jeho argumentaci v rozhodnutí a z jakých důvodů považuje za nezákonnou (viz § 102 a 103 s. ř. s.). Nestačí proto odkázat na žalobu s tím, že stěžovatel na její důvodnosti trvá; není úkolem Nejvyššího správního soudu, aby na základě žaloby znovu (podruhé) přezkoumával napadené správní rozhodnutí, vyhledával žalobní body a posuzoval jejich důvodnost. A pokud jde o skutková zjištění krajského soudu, resp. hodnocení provedených důkazů, je to především krajský soud, který je oproti kasačnímu Nejvyššímu správnímu soudu soudem nalézacím a je povolán zhodnotit napadené správní rozhodnutí v tzv. plné jurisdikci, včetně otázek skutkových, o nichž si sám učiní úsudek. Intervence ze strany kasačního soudu je v tomto ohledu výjimečná a omezuje se na vady řízení a dokazování ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. [viz např. rozsudek č. j. 6 As 256/2016 - 79 z 1. března 2017, bod 21, rozsudek č. j. 6 Afs 94/2018 - 52 z 30. května 2018, bod 25, rozsudky z 20. prosince 2018 č. j. 6 Afs 283/2018 - 39, bod 9, č. j. 6 Afs 295/2018 - 39, bod 5 a 6 Afs 306/2018 - 40, bod 13, rozsudek č. j. 6 Afs 354/2018 - 23 z 13. února 2019, bod 9, a jiné].

[23] Žádné takové vady Nejvyšší správní soud, jak bude zřejmé z dalšího výkladu, nezjistil. Ověřil, že se krajský soud nedopustil ani vady spočívající v opomenutém dokazování, konkrétně v ohledání na místě samém, jak naznačoval stěžovatel. Žádný takový důkazní návrh totiž stěžovatel v řízení před krajským soudem nevznášel.

pokračování

Rozpor s územním plánem

[24] První ze stěžovatelových námitek proti stavbě spočívala v tom, že je v rozporu s územním plánem, který v daném místě připouští toliko „lehký přístřešek pro chovaná zvířata“. Přitom však v kasační stížnosti nezpochybnuje poukaz krajského soudu, že ve svém vyjádření k původní podobě přístřešku ze dne 22. července 2015 stěžovatel sdělil stavebnímu úřadu, že záměr stavby přístřešku pro ovce a skladu sena v rozsahu dle předložené dokumentace v souladu s platným územním plánem je. Stavebník sice poté projekt upravil (kapacita však zůstala zachována) a stejně tak stavební úřad jej doplnil řadou podmínek obsažených v naposled vydaném stavebním povolení, nicméně stěžovatel nijak nevyvrací ani další zjištění krajského soudu, totiž že přinejmenším část těchto změn byla reakcí na námítky stěžovatele a dalších zúčastněných osob s cílem snížit negativní vliv užívání stavby na okolí (betonová vana, hydroizolace, betonová plocha před stavbou z jihu, drenážní svody, odvodní příkop, provozní řád). Že mobilní zábrany uvnitř objektu byly doplněny do podmínek stavebního povolení na základě požadavku Státní veterinární správy pro potřeby veterinárního ošetření zvířat, to stěžovatel také nijak nerozporoval. Z podmínky stavebního povolení č. 17 dále vyplývá, že dřevěné opláštění objektu a výsadbu zeleně si vyžádal orgán ochrany přírody za účelem minimalizace zásahu do krajinného rázu.

[25] Zdá se být poněkud licoměrné, jestliže stěžovatel původně hodnotil záměr jako souladný se svým územním plánem a poté, co dosáhl jeho modifikací za účelem zachování pohody bydlení na sousedních pozemcích, poukazuje nyní právě na tyto nově doplněné prvky a na nich demonstruje, že záměr se svým skutečným určením dostává s územním plánem do rozporu. Nelze také přehlédnout, že stěžovatel se snažil stavebníka přimět, aby přístřešek umístil spíše do středu pastvin, a tedy dále od obytné zástavby a od pozemní komunikace. Zároveň ovšem před krajským soudem tvrdil, že stavba nerespektuje krajinný ráz a bude obec hyzdit, přičemž ze závazných stanovisek příslušných orgánů vyplývá, že právě umístění stavby na spodním okraji pozemku v terénním zářezu u cesty, kde je stavba méně viditelná, bylo důležitým argumentem pro závěr, že ráz krajiny ani dochovaný vzhled obce nenaruší. Skutečně se tak jeví, že stěžovatel se snaží zabránit realizaci záměru stůj co stůj, za použití jakýchkoliv – třeba i navzájem protichůdných – argumentů. To ovšem nemění nic na tom, že stavba musí být v souladu s územním plánem, a že tudíž bylo povinností stavebního úřadu, žalovaného a po nich i krajského soudu, aby tuto otázku objektivně zhodnotili. Nejvyšší správní soud má za to, že tak učinili a že jejich závěry jsou správné.

[26] Klíčový problém spočívá v tom, zda stavba vyhovuje obsahu pojmu „lehký přístřešek pro chovaná zvířata“ použitému v územním plánu, nebo zda jde ve skutečnosti spíše o stáje pro celoroční intenzivní chov ovcí, jak tvrdí stěžovatel. V první řadě je třeba si uvědomit, že pro zodpovězení této otázky je naprosto nepodstatné, pro kolik ovcí má stavba sloužit, neboť o tom se územní plán vůbec nezmiňuje (může to být důležité pouze z hlediska zachování kvality prostředí, což je však úplně odlišná otázka). Jinými slovy, i kdyby hodlal stavebník chovat tisícíhlavé stádo a pro ně by chtěl zřídit rozlehlý úkryt před nepřízní počasí, tak by takový záměr mohl požadavkům územního plánu stěžovatele vyhovět, jestliže by šlo ze stavebního hlediska o „lehký přístřešek“.

[27] Tím spíše je potřeba se ptát, zda je pojem „lehký přístřešek“ někde závazně definován. Sám stěžovatel uznává, že tomu tak není. Krajský soud vyšel z výkladu Ministerstva pro místní rozvoj, aniž by jej blíže specifikoval; jedná se však zřejmě o materiál nazvaný „PERGOLA, PŘÍSTŘEŠEK - Metodická pomůcka Ministerstva pro místní rozvoj ČR“ z července 2014, volně dostupný na webových stránkách ministerstva (<https://www.mmr.cz/getmedia/1f916c5b-2ce4-404c-bd6f-372f6cda7585/Metodika-pergola%2C-pristresek.pdf>). Zmíněná metodická pomůcka – s odkazem na naučné slovníky – přístřešek charakterizuje jako konstrukci omezující prostor

pouze shora, ne plně ze stran, stojící zcela volně či přimknutý ke stěně budovy. Nutno však připustit, že účelem této pomůcky je zejména odlišit přístřešek (který za určitých okolností podléhá povolovacímu procesu před stavebním úřadem, viz další odstavec) od pergoly, která podle názoru ministerstva žádné povolení nevyžaduje, neboť jakožto „*lehká konstrukce (sloupy, trámy popř. latě), která slouží jako podpora k pnutí popínavých rostlin*“ nespadá vůbec do režimu stavebního zákona. Cílem uvedené metodiky je tedy popsat – lidově řečeno – kde končí pergola a začíná přístřešek. Proto se v dokumentu zdůrazňuje, že přístřešek nemusí mít obvodové stěny, ale postačí, že má střechu, a pak nemůže být považován za pergolu.

[28] V nyní projednávané kauze se však pohybujeme na opačném konci pomyslného spektra – řeší se, co už není pouhý přístřešek, neboli kdy se ve skutečnosti již jedná o budovu. Nelze v této souvislosti přehlédnout, že stavební zákon v § 79 odst. 2 písm. r) normuje, za jakých okolností přístřešek vyžaduje nějakou formu přivolení stavebního. Vyplyvá z něj, že přístřešek by mohl být teoreticky dokonce i vícepodlažní či podsklepený, neboť volný režim bez nutnosti umístění do území je přiznán pouze přístřeškům o jednom nadzemním podlaží, ostatní podle stavebního zákona umístění vyžadují. U vícepodlažní stavby si lze z hlediska bezpečnosti jejich uživatelů jen těžko představit, že by neměla ve druhém nadzemním podlaží souvislý obvodový plášť, byť třeba tvořený jen pletivem nebo tyčovinou. Z toho se podává, že chybějící opláštění umožňující volný pohyb osob či zvířat dovnitř stavby a ven je sice pravidelným, nikoli však nutným definičním znakem přístřešku, alespoň ne pro potřeby stavebně právního posouzení.

[29] Definiční pojmu „lehký“ ve vztahu k přístřešku pak není možno nalézt vůbec, a nelze než vyložit jej ve prospěch žadatele, tedy že jedině stavba vybudovaná celá z „těžkých“ materiálů, jako jsou železobeton, cihla nebo kámen, by tomuto pojmu nevyhověla. Montovanou ocelovou konstrukci s plechovým a dřevěným opláštěním, byť možná neodpovídá představám, s nimiž stěžovatel svůj územní plán schvaloval, za „těžkou“ v tomto smyslu označit nelze. Stejně tak stěžovatelův územní plán nikterak nenormuje maximální velikost přístřešku či nejvyšší přípustný rozsah záboru zemědělské půdy takovou stavbou. Stanoví pouze podmínku, že stavbou „nedojde k omezení obhospodařování zemědělské půdy“, což ovšem nelze vykládat tak, že stavba žádnou zemědělskou půdu zabrat nesmí, neboť to by vylučovalo jakoukoliv stavební činnost. Spíše nesmí být stavba nevhodně umístěna tak, že by například komplikovala orbu nebo příjezd zemědělské techniky na pole, což v daném případě stěžovatel netvrdí.

[30] Lze tedy shrnout, že posuzovaná stavba se svou velikostí ani stavebně technickým provedením nijak nevymyká poměrně vágnímu a nijak blíže specifikovanému pojmu „lehký přístřešek pro chovaná zvířata“ použitému v územním plánu stěžovatele. Do rozporu s ním by se mohla dostat jedině svým účelovým určením. Pokud by se skutečně namísto pouhého úkrytu volně se pasoucích zvířat před nepřízní počasí mělo jednat o celoroční ustájení ovcí, jen sezónně vyháněných na pastvu, nebyla by taková stavba podle územního plánu přípustná. Tomu ale nic nenasvědčuje. Stavební povolení vymezuje účel stavby (citací průvodní a souhrnné zprávy) tak, že bude sloužit k ochraně ovcí a sena před povětrností a nebude využívána celoročně. Na straně 17 stavebního povolení pak stavební úřad s odkazem na vyjádření stavebníka vysvětluje, že stavba vylučuje celoroční využití, jelikož ji nelze zabezpečit nezámraznou pitnou vodou (voda se bude v sezóně dovážet), nejsou zde vedeny žádné sítě, přičemž v mimosezónním období (tj. v zimě) jsou zvířata chována v hospodářské části stavebníkovy usedlosti.

[31] Nelze samozřejmě vyloučit, že stavebník bude fakticky přístřešek využívat jako trvalou stáj pro ovce. Pokud by takové užívání bylo v rozporu se stavebním povolením, stavební úřad by je musel stíhat jako přestupek proti stavebnímu zákonu a v rámci kontrolní prohlídky stavby

pokračování

by musel též uložit zákaz stavbu užívat tímto způsobem. Nicméně jen pro hypotetickou možnost zneužití nelze napadené správní rozhodnutí označit za nezákonné.

Odstup od místní komunikace

[32] Stěžovatel dále namítal, že západní hrana stavby má být vzdálena jen 1,56 m od místní komunikace, čímž naruší bezpečnost provozu na ní. Tento údaj je však nesprávný. Ve stavebním povolení je na str. 2 dole v rámci slovního popisu umístění přístřešku na pozemku p. č. X uvedeno, že 1,56 m na východ od společné hranice pozemků p. č. X (pozemní komunikace ve vlastnictví stěžovatele), p. č. X a p. č. X (ve vlastnictví stavebníka) prochází západní linie přístřešku, tj. „*přímka procházející celým vnějším povrchem západního opláštění*“. Jinými slovy, jde pouze o fiktivní, myšlenou linii, která má pomoci ve verbálním popisu přesněji specifikovat, kde se přístřešek nalézá a jak je posunut vůči katastrálním hranicím pozemků. Nejde o reálnou vzdálenost kterékoliv fyzicky existující části přístřešku od pozemní komunikace na pozemku p. č. X. Tato pozemní komunikace prochází územím ve směru jihozápad – severovýchod a přístřešek je od ní umístěn jihovýchodním směrem. Vzdálenost nejbližšího, severozápadního rohu přístřešku od hranice pozemní komunikace je podle výkresu C3 zhruba 7 m, jak uvádějí ve svých rozhodnutích shodně žalovaný i krajský soud. Stěžovatel pouze „recykluje“ stále tutéž vykonstruovanou námitku, aniž by na výklad krajského soudu jakkoliv věcně reagoval.

[33] Napojení pozemku je pak podle žalovaného „*stávajícím sjezdem, který nebude v rámci stavby upravován a bude sloužit stejnému účelu jako dosud*“ (str. 8 odvolacího rozhodnutí), tj. jde o napojení legálně vzniklé v minulosti, jež nové povolení podle § 10 zákona o pozemních komunikacích nevyžaduje. Okolnosti jeho vzniku vysvětluje stavebník ve vyjádření ke kasační stížnosti. Stěžovatel přitom nikdy, ani v odvolacím řízení ani před krajským soudem, neoznačil žádný důkaz svědčící o jeho tvrzení, že stavebník sjezd ve skutečnosti zřídil až v nedávné době bez jakéhokoliv povolení.

Imise

[34] Klíčovou námitku stěžovatele motivující jeho odpor proti povolení stavebníkova záměru představují negativní vlivy chovu ovcí na okolní obytnou zástavbu (jak tu existující, tak i územním plánem předpokládanou) a následné snížení ceny okolních pozemků. Tyto vlivy, v daném případě zápach, hluk a obtěžování hmyzem, se v právu označují jako imise. Jejich regulací se zabývá zejména občanské právo, konkrétně § 1013 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, upravující tzv. sousedská práva. Jde tedy o námitky převážně soukromoprávní povahy, nicméně stavební zákon ukládá stavebnímu úřadu, aby se i s tímto typem výhrad proti stavebnímu záměru vypořádal (v podrobnostech srov. SPÁČIL, J. *Projednávání námitek účastníků územního nebo stavebního řízení, týkajících se budoucích imisí, podle nového stavebního zákona*. Právní rozhledy 9/2010, s. 305; ČERNÍN, K. *Účinná soudní obrana proti vzniku stavby*. Bulletin advokacie 5/2017, s. 36).

[35] Správný postup by měl být takový, že stavební úřad nejprve občanskoprávní námitku, na jejímž řešení se účastníci nedokázali dohodnout, posoudí z hlediska veřejného práva, tj. „*na základě obecných požadavků na výstavbu, závazných stanovisek, popřípadě rozhodnutí dotčených orgánů nebo technických norem*“ (§ 89 odst. 6 věta první a § 114 odst. 3 věta první stavebního zákona). Pokud neshledá rozpor s veřejným právem, který by bránil umístění stavby do území nebo jejímu povolení, učiní si následně o důvodnosti občanskoprávní námítky úsudek, aby mohl rozhodnout ve věci samé (§ 89 odst. 6 věta druhá a § 114 odst. 3 věta druhá stavebního zákona). Stavební zákon neuvádí, podle jakých dalších kritérií si má stavební úřad svůj úsudek učinit, nicméně je nasnadě a vyplývá to i z výše citované odborné literatury, že stavební úřad musí zahrnout do své úvahy i soukromoprávní hlediska. V první řadě se nabízí aplikovat analogicky výše

citovaný § 1013 občanského zákoníku, byť ten striktně vzato dopadá jen na imise již existující (tj. reálně působící), nikoliv na emise budoucí (tj. jen předpokládané). Úkolem stavebního úřadu tudíž je, jakkoliv se jedná o orgán státní správy a nikoliv obecný soud, aby na základě námítky uplatněné v řízení o umístění či povolení stavby posoudil, zda stavebník nehodlá přivádět imise přímo na pozemek jiného vlastníka (tzv. přímé imise), což § 1013 odst. 1 občanského zákoníku výslovně zapovídá. Zejména pak musí zvážit, zda nehrozí, že imise budou na pozemek jiného vlastníka vnikat samovolně (tzv. nepřímé imise) v míře nepřiměřené místním poměrům, přičemž budou podstatně omezovat obvyklé užívání sousedního pozemku. Stavbu, která by měla takto intenzivně negativní účinky na okolí, by stavební úřad do území neměl vpustit nebo by měl ke snížení těchto dopadů stanovit omezující podmínky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. února 2006 č. j. 2 As 44/2005 - 116, č. 850/2006 Sb. NSS.).

[36] Žalovaný v napadeném odvolacím rozhodnutí ohledně námitek týkajících se imisí odkázal na str. 9 - 14 svého předchozího odvolacího rozhodnutí ze dne 7. března 2017, kde se těmito otázkám podrobně věnoval. Zde sice nerozlišil zřetelně jednotlivá hlediska, na jejichž základě uplatněné námítky posuzoval, to mu však lze jen těžko vytýkat. Kritéria pro úsudek stavebního úřadu o občanskoprávní námitce v praxi do značné míry splývají s posuzováním zachování kvality prostředí (dříve „pohody bydlení“) podle § 20 a § 25 vyhlášky Ministerstva pro místní rozvoj č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využití území, ve znění pozdějších předpisů (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 1/2007 - 104 ze dne 25. července 2007 nebo č. j. 8 As 27/2012 - 113 ze dne 1. listopadu 2012, č. 2776/2013 Sb. NSS). Povinnost zachovat kvalitu prostředí je sice povšechný veřejnoprávní požadavek zahrnující celé okolí stavby a projevující se zejména v odstupech od okolních staveb, jejichž dodržení musí stavební úřad hodnotit z moci úřední (tedy i bez námítky účastníka řízení), zatímco možný negativní vliv stavebního záměru na způsob užívání konkrétní sousední nemovitosti zkoumá stavební úřad pouze na základě občanskoprávní námítky dotčeného vlastníka, nicméně i tak je zjevné, že veřejnoprávní a soukromoprávní hlediska při posuzování budoucích stavebních záměrů vykazují jistý překryv. Nelze tedy požadovat po stavebních úřadech, aby je striktně odlišovaly. Podstatné je, zda se s nimi k námitce účastníka věcně vypořádají, což se v daném případě stalo.

[37] Z hlediska veřejnoprávního poukázal žalovaný v předchozím odvolacím rozhodnutí na to, že stávající chov ovcí, o jehož rozšíření se v daném případě jedná, je umístěn na okraji obce, kde zástavba obytných stavení s hospodářským zázemím postupně přechází do volné krajiny. Jedná se o plochu, na níž platný územní plán stěžovatele počítá s „intenzivním hospodařením na zemědělské půdě“ jako s hlavním způsobem využití. Pokud jde o zachování kvality prostředí, vyšel žalovaný z toho, že stávající chov ovcí čítá podle evidence veterinární správy 115 kusů živých zvířat, tudíž plánované navýšení na 140 kusů není z hlediska dopadů na okolí nikterak významné a nedosahuje stále ani zdaleka rozměrů velkochovu. Na základě obav účastníků také stavebník vypustil z projektu přívod vody a elektrické energie, čímž by mělo být zaručeno, že stavba bude vskutku užívána pouze jako sezónní přístřeší pro chovaná zvířata, jako tomu bylo u dosavadního dřevěného přístřešku.

[38] Z hlediska soukromoprávního se žalovaný zabýval zejména mírou imisí přiměřenou místním poměrům. Vyšel z toho, že místní část N. je venkovským prostředím, kam chov hospodářských zvířat obecně náleží. Zcela logicky konstatoval, že hlasové projevy zvířat (jakkoliv soud uznává, že mohou být obtěžující) jsou přirozenou součástí takového prostředí. Pokud jde o zápach, ten by podle návrhu ochranného pásma zpracovaného Ing. V., vycházejícího z obecně uznávané metodiky a dat o směru proudění vzduchu od Českého hydrometeorologického ústavu, neměl vůbec zasáhnout stávající obytnou zástavbu – jediný stavební pozemek, jenž by mohl být ovlivněn zápachem, je ve vlastnictví stavebníka. Za účelem snížení zápachu začlenil stavebník do projektu betonovou vanu, která má umožnit chov ovcí

pokračování

v hluboké podestýlce, což je běžný způsob chovu ovcí. Pravidelné vyvážení podestýlky bude součástí povinností provozovatele dle provozního řádu. Také velikost přístřešku a jeho vzdálenost od okolní obytné zástavby se podle žalovaného místním poměrům nijak nevyvíká, neboť hospodářská stavení okolních statků, jež také umožňují chov hospodářských zvířat, těsně navazují na jejich obytné části. Vizuální dopad haly na její okolí by měl být minimální, neboť jde o stavbu přízemní, umístěnou v terénním zářezu pod horizontem stávající vesnické zástavby, její provedení s červenou sedlovou střechou a dřevěným obkladem pláště by mělo zapadnout do okolní zástavby, a nadto bude pohledově odcloněná pásem zeleně. I to by mělo přispět k tomu, že hodnota okolních nemovitostí se v důsledku jejího umístění nijak nesníží.

[39] Nejvyšší správní soud nemá těmto úvahám co vytknout. Součástí každého urbanizovaného prostředí jsou určité typické rušivé vlivy, které tím či oním způsobem znesnadňují žít v něm, a zároveň spoluvytvářejí ony „místní poměry“, o nichž hovoří § 1013 občanského zákoníku. Jiné činnosti proto budou přípustné v lázeňské či rekreační lokalitě a jiné v běžně zatížené městské či venkovské zástavbě, byť by třeba šlo v obou případech o zástavbu obytnou (obdobně rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. dubna 2015 sp. zn. 22 Cdo 3940/2014). Stavební záměr lze hodnotit jako nepřiměřený místním poměrům tehdy, jestliže se jeho očekávané negativní vlivy na okolí mají vymykat ustáleným poměrům buď svou intenzitou, nebo druhově. Zatímco pro městské prostředí jsou typické imise z automobilové dopravy a v průmyslových čtvrtích k nim přibývají exhalace z tovární výroby, venkovské prostředí je charakteristické imisemi ze zemědělské produkce, k níž lze řadit i chov hospodářských zvířat a s ním související zápach a zvýšený výskyt hmyzu. To platí i pro „současnou vesnickou zástavbu“, jak ji označuje stěžovatel. Typově tedy imise z chovu ovcí do venkovského prostředí patří, přičemž správní orgány nezjistily nic, co by v případě řešeného záměru svědčilo o jejich nadměrné intenzitě. Stavebník za tímto účelem obstaral řadu odhadů a studií nad rámec svých zákonných povinností (z ustanovení stavebního zákona citovaných stěžovatelem žádná povinnost předložit hlukovou ani pachovou studii neplyne). Tyto podklady zpracovaly odborně způsobilé osoby, což by mělo být dostatečnou zárukou jejich objektivity. Je zcela běžné, že investor stavby nejrůznější posudky jejího dopadu na okolí objednává a platí, a nikterak to jejich věrohodnost samo o sobě nesnižuje. Stěžovatel naproti tomu sám žádné důkazy svědčící o oprávněnosti jeho obav či fundovaně zpochybňující podaná odborná vyjádření nepředložil (např. jím objednanou a zaplacenou pachovou či akustickou studii).

[40] Lze jen dodat, že samotná stavba žádné imise působit nemá (např. stíněním apod.). Zdrojem rušivých vlivů má být výhradně jen její užívání pro chov ovcí, který stavebník provozuje – v poněkud menší intenzitě – již nyní. Pokud by se přese všechny předpoklady projevovaly v budoucnu dopady užívání stavby na okolí jako mimořádně obtěžující, má stále stěžovatel, resp. sousedé obecnou možnost bránit se proti tomu občanskoprávní žalobou; pro tyto případy tedy nemá uzavřenou cestu k účinné soudní obraně.

Údržba zeleně

[41] Ani námitku, že stavební úřad opomněl uložit stavebníkovi povinnost následné péče o vysázenou zeleň, neshledal krajský soud důvodnou. Poukázal na to, že v projektu sadových úprav se počítá s ochranou stromů a keřů proti okusu ohradníky v počtu 114 kusů – tuto ochranu tak musí stavebník povinně realizovat. Dále uvedl, že je zákonnou povinností vlastníka, aby se o vysázené dřeviny staral s péčí řádného hospodáře, tudíž je zcela nadbytečné ukládat tuto povinnost znovu ve stavebním povolení. Stěžovatel žádný nový argument v kasační stížnosti nevznáší. Nejvyšší správní soud tak pouze doplňuje, že sadové úpravy jsou součástí stavby podle ověřené stavební dokumentace, na níž je založeno stavební povolení. Pokud by tedy stavebník péči o ně zanedbával natolik, že by hrozilo uhynutí podstatné části vysázených stromů a keřů a tím i oslabení zamýšlené ochranné funkce vysázeného pásu zeleně, měl by stavební úřad

dostatečný podklad pro zásah a uložení nápravných opatření. Samostatná podmínka péče o zeleň ve stavebním povolení by tak vskutku byla nadbytečná.

[42] Jako zcela přemrštěný pak Nejvyšší správní soud vnímá požadavek stěžovatele, aby provoz stavby nebyl umožněn až do doby, kdy zeleň vzroste. Sadové úpravy vycházejí z požadavků dotčených orgánů a mají stavbu odclonit především pohledově. Částečně mohou též přispět ke snížení negativních vlivů chovu ovcí na okolí (jako zvuková a pachová clona), ale nehrají v tomto ohledu klíčovou roli a není to ani jejich hlavním posláním. Požadovat za těchto okolností po stavebníkovi, aby svůj záměr odložil o několik desítek let, je vskutku nepodložené, a to i s ohledem na to, co Nejvyšší správní soud uvedl výše ohledně stěžovatelovy námítky týkající se imisí z chovu ovcí ve venkovském prostředí.

IV. Závěr a náklady řízení

[43] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že krajský soud zhodnotil věc správně. Z výše popsaných důvodů vyhodnotil Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti napadenému rozsudku v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. jako nedůvodnou a zamítl ji.

[44] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1, 7 s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona. Žalovaný měl ve věci úspěch, podle obsahu spisu mu však žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Pokud jde o osoby zúčastněné na řízení, Nejvyšší správní soud, stejně jako Krajský soud v Českých Budějovicích, jim v řízení neukládal žádné povinnosti, z jejichž plnění by jim mohly vzniknout náklady. Žádná z osob zúčastněných na řízení také nenavrhla, aby jí soud přiznal náhradu jiných nákladů řízení z důvodu hodných zvláštního zřetele (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. dubna 2020

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu